

יום שלישי, ו' באייר התשפ"ד
14 במאי 2024

נאום הרמטכ"ל, רב-אלוף הרצי הלוי, בטקס מצטייני הנשיא

כבוד נשיא המדינה ורעייתו,

שר הביטחון ורעייתו,

מצטיינות ומצטיינים,

משפחות יקרות,

מכובדיי,

טקס הענקת אות מצטייני הנשיא ליום העצמאות הוא מסורת ישראלית.

בכל שנה זהו הטקס החגיגי והמשמח ביותר, אולם השנה שמחתנו איננה שלמה. הטקס מתקיים בתקופת מלחמה, והשמחה על הישגי המצטיינים והמצטיינות מהולה בעצב על מחירה הכבד ועל השורות החסרות.

המסורת היהודית מבחינה בין עתות שמחה ועצב, בקהלת נאמר: "עת לבכות ועת לשחוק, עת ספוד ועת רקוד". ואילו הפיוט מתפילת ראש השנה "עת שערי רצון", מציע דרך ליישב בין השניים במילים: "עין במר בוכה ולב שמח".

לאורך הדורות השכיל העם היהודי להזכיר את הכאב גם בזמנים של שמחה, מבלי להקהות אף אחד משניהם. בטקס הנישואין שוברים כוס, ובכניסה לבית חדש מותירים פינה לא שלמה, כזכר לחורבן ירושלים.

וכך גם בציון עצמאותנו, בסמיכות הזמנים שבין יום הזיכרון ליום העצמאות. זיכרון מלחמות העבר והנופלים בהן משרה עלינו עצב, ושמחת העצמאות שאיננה מתעלמת מהיגון על מחיריה, היא מקור לנחמה, לגאווה, לכוח ולתקווה.

זו דרכו של עמנו – אבלים על מה שאבד, מייחלים לטוב, ופועלים להביאו.

מצטיינים ומצטיינות יקרים,

הצטיינות היא מעשה של תקווה ואופטימיות, הצופה פני עתיד. היא מכוונת ללקיחת אחריות על הכלל ולנכונות לפעול למענו מעל ומעבר למצופה. הצטיינות היא חלק משמעותי ביכולת להתגבר על הקושי והאובדן, ולהביא לעתיד טוב יותר.

המפקדים שלכם בחרו בכם מכיוון שאתם מצטיינים במשימות, ולא פחות חשוב מכך – אתם מצטיינים בערכים.

אתם מייצגים את כל מי שבחר לשרת שירות משמעותי ולמלא אותו על הצד הטוב ביותר. יחד, אתם סיפור הצטיינותו של צה"ל, שהמפתח להצלחתו ולניצחונו הוא בשילוב כוחותיו.

כולנו רואים זאת בחודשי המלחמה, בפעולה המשולבת והמתואמת של צבא היבשה עם זרועות האוויר והים, המודיעין והאש. ראיתי זאת מקרוב בכל פעם שפגשתי את צוותי הקרב ברצועת עזה. שכם־אל־שכם לחמו בהם חיילים ומפקדים בסדיר ובמילואים, שהגיעו מיחידות שונות ולא הכירו זה את זה, עד שנכנסו אל שדה הקרב להצטיין ולנצח בו יחדיו.

חיילי צה"ל פועלים ועושים את תפקידם בהצטיינות גם בשעה זו ובכל החזיתות: בדרום, בצפון, במרכז – רחוק כקרוב. הם עושים זאת שם כדי שאנחנו נוכל להיות כאן, איתכם ולכבודכם.

120 הסיפורים האישיים שלכם הם סיפורה של החברה הישראלית המגוונת, סיפורו של צה"ל כצבא העם. יש ביניכם בני עיר ובני כפר, ילידי הארץ ועולים משש יבשות, נציגים מכל הדתות והעדויות, ובכללם גם מי שגדלו בחברה החרדית ומשרתים בצה"ל.

כמה טוב יהיה לו בעוד כמה שנים יישבו בשורות המצטיינים עוד מבניה, ויוכיחו כי ניתן לשמור על הזהות האמונית ועל אורח החיים הדתי ובה בעת להצטיין בשירות הצבאי למען העם והמדינה; "ספרא וסיפא" – לא ניגודים הם כי אם משלימים – זהו צורך ביטחוני-לאומי מובהק.

המצטיינים הם פניה היפות של מדינת ישראל. על הפנים היפות האלה חרושים תלמי שמחה וקמטי עצב. יש ביניכם שאיבדו בן משפחה קרוב במלחמה. אחדים מכם שייכים לקהילות שפוננו מביתן למען ביטחון. כל אחד מכיר מישהו מהנופלים והפצועים, ואולי גם ממשפחות החטופים, אשר כולנו מייחלים ופועלים לחזרתם.

במציאות הישראלית בשנתנו השבעים ושש (76), ההצטיינות האישית והיחידתית היא כורח. זהו המפתח לקיומה של מדינת ישראל, שקמה בארץ אבותינו כבית ומקלט לעם היהודי. התשובה שלנו לאויבינו ביום העצמאות הזה היא ברורה: אנחנו נמשיך לחיות ולשגשג במדינת ישראל, אותה הקמנו ובנינו בשבעים ושש (76) שנים.

בזכות מצטיינים כמותכם, כל אחד ואחת בדרכו הייחודית והשונה, אנחנו בטוחים כי נזכה לחגוג כאן עוד הרבה מאוד ימי עצמאות.

אסיים במילותיה של המשוררת תלמה אליגון:

"אל ארץ צבי שדמעותיה

נושרות על שדה-חמניות

שעצבונה ושושנה

הם שתי וערב בבגד יומה".

מצטיינים ומצטיינות יקרים,

אתם הששון באריג מדינתנו, ובזכותכם הוא אריג ססגוני וחזק.

אני מברך אתכם ואת בני משפחותיכם הצופים בכם בגאווה, על הנתינה העצומה ועל תרומתכם

לביטחון המדינה ולעם ישראל.

עלו והצליחו!